

John Grisham

Een tijd voor genade

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het noodlottige huisje stond op het platteland, zo'n tien kilometer ten zuiden van Clanton aan een oude plattelandsweg die eigenlijk nergens naartoe liep. Het huis was niet te zien vanaf de weg en was bereikbaar via een kronkelend grindpad vol bochten en hobbels, waardoor 's avonds de naderende koplampen door de ramen en deuren aan de voorkant dansten alsof ze de mensen die binnen zaten te wachten wilden waarschuwen. Dat het huis zo afgelegen lag, droeg bij aan de naderende gruwelen.

Op een vroege zondag, ver na middernacht, doken de koplampen eindelijk op. Ze schenen door het huis en vormden dreigende, stille schaduwen op de muren, waarna ze verdwenen zodra de auto omlaagreed voordat hij daadwerkelijk bij het huis aankwam. De mensen binnen hadden al uren onder zeil moeten zijn, maar slapen was onmogelijk tijdens dit soort afschuwelijke nachten. Op de bank in de huiskamer slaakte Josie een diepe zucht, deed een schietgebedje en ging behoedzaam bij het raam staan om naar de auto te kijken. Slingerde en schommelde hij zoals gewoonlijk, of reed hij beheerst? Was hij dronken, zoals altijd op zulke avonden, of zou hij zich hebben ingehouden met drinken? Ze droeg een pikant negligé om zijn aandacht af te leiden, zodat zijn stemming misschien omsloeg van gewelddadig naar romantisch. Ze had het wel vaker aangehad en ooit had hij het mooi gevonden.

De auto kwam naast het huis tot stilstand en ze zag hem uitstappen. Hij wankelde en struikelde en ze zette zich schrap voor wat er komen zou. Ze liep naar de keuken, waar het licht

aan was, en wachtte. Naast de deur, gedeeltelijk verscholen in een hoek, stond een aluminium honkbalknuppel die van haar zoon was. Ze had hem daar een uur eerder uit voorzorg neergezet, voor het geval hij achter haar kinderen aan zou gaan. Ze had gebeden voor moed om hem te gebruiken, maar twijfelde nog. Hij viel tegen de keukendeur aan en rammelde aan de deurknop alsof die op slot zat; dat was niet zo. Uiteindelijk schopte hij hem open en ramde hem tegen de koelkast.

Stuart had een kwade, gewelddadige dronk. Zijn bleke Ierse huid werd rood, zijn wangen zagen paars en in zijn ogen fonkelde het door whiskey aangestoken vuur dat ze al veel te vaak had gezien. Op zijn vierendertigste werd hij al grijs en kalend, wat hij probeerde te verhullen door zijn haar op een foute manier over zijn kale schedel te kammen, zodat er na een avondje doorzakken lange plukken onder zijn oren hingen. Er zaten geen snijwonden of blauwe plekken op zijn gezicht, wat misschien een goed teken was, maar misschien ook niet. Hij was niet vies van kroeggevechten en na een zware nacht likte hij meestal zijn wonden en ging meteen naar bed. Maar als er niks te knokken was geweest, was hij vaak op oorlogspad als hij thuiskwam.

‘Wat doe jij verdomme nog op?’ gromde hij toen ze de deur achter hem dicht probeerde te doen.

Zo rustig mogelijk zei Josie: ‘Ik zat gewoon op je te wachten, schat. Alles goed?’

‘Je hoeft niet op me te wachten. Hoe laat is het, twee uur?’

Ze lachte lief, alsof er niets aan de hand was. Een week daarvoor had ze besloten naar bed te gaan en daar op hem te wachten. Hij kwam laat thuis, ging naar boven en bedreigde haar kinderen.

‘Een uur of twee, ja,’ zei ze zacht. ‘Laten we naar bed gaan.’

‘Waarom heb je dat ding aan? Je ziet er echt sletterig uit. Is er hier soms iemand geweest vanavond?’

Een standaardbeschuldiging de laatste tijd. ‘Natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Ik ben gewoon klaar om naar bed te gaan.’

‘Je bent een hoer.’

‘Toe nou, Stu. Ik ben moe. Laten we naar bed gaan.’

‘Wie is het?’ grauwde hij en hij viel achterover tegen de deur.

‘Wie? Er is niemand. Ik ben hier de hele avond met de kinderen geweest.’

‘Je liegt dat je barst, teringwif.’

‘Ik lieg niet, Stu. Laten we naar bed gaan. Het is al laat.’

‘Ik hoorde vanavond dat iemand John Alberts pick-uptruck hier een paar dagen geleden heeft zien staan.’

‘Wie is John Albert?’

‘Wie is John Albert, vraagt de kleine slettenbak... Je weet verdomme heel goed wie John Albert is.’ Hij liep bij de deur vandaan en zette een paar stappen in haar richting, wankele stappen, en hij probeerde overeind te blijven door op het aanrecht te steunen. Hij wees naar haar en zei: ‘Je bent een miezeringe hoer en er komen hier ex-vriendjes van je. Ik heb je gewaar-schuid.’

‘Jij bent mijn enige vriend, Stuart, dat heb ik nou al honderd keer gezegd. Waarom geloof je me niet?’

‘Omdat je liegt dat je barst en ik je al eerder op liegen betrapt heb. Weet je nog, met die creditcard? Teringwif.’

‘Kom op, Stu, dat was vorig jaar en daar zijn we uitgekomen.’

Hij deed een stap naar voren, pakte haar pols met zijn linkerhand en haalde fel uit naar haar gezicht. Met zijn vlakke hand gaf hij haar een harde klap op haar kaak, waarbij zijn huid met een misselijkmakend geluid de hare raakte. Ze gilte het uit van de pijn en de schrik. Ze had zichzelf bezworen om vooral niet te gillen, want haar kinderen zaten boven achter een afgesloten deur te luisteren en hoorden alles.

‘Hou op, Stu!’ krijste ze terwijl ze haar gezicht vasthield en op adem probeerde te komen. ‘Geen klappen meer! Ik heb gezegd dat ik dan bij je weg zou gaan en ik zweer je dat ik dat doe!’

Hij lachte bulderend en zei: ‘O, echt? En waar ga je dan naartoe, kleine slettenbak? Terug naar die caravan in het bos? Ga je weer in je auto wonen?’ Hij gaf een ruk aan haar pols, draaide

haar om, sloeg zijn dikke onderarm om haar hals en gromde in haar oor: ‘Je kunt nergens heen, teringwif, niet eens naar dat trailerpark waar je geboren bent.’ Hij spuwde heet speeksel en de ranzige geur van verschaalde whiskey en bier in haar oor.

Ze worstelde om zichzelf te bevrijden, maar hij duwde haar arm bijna tegen haar schouders, alsof hij uit alle macht een bot probeerde te breken. Ze gilde onwillekeurig weer en had medelijden met haar kinderen terwijl ze dat deed. ‘Je breekt mijn arm, Stu! Hou op alsjeblieft!’

Hij liet haar arm een centimeter of vijf zakken, maar drukte haar dichter tegen zich aan. Hij siste in haar oor: ‘Waar ga je naartoe? Je hebt een dak boven je hoofd, eten op tafel, een kamer voor die twee rotkinderen van je, en jij zegt dat je weg wilt? Ik dacht het niet.’

Ze verstijfde en probeerde zich los te wrikken, maar hij was een sterke vent met een krankzinnig temperament. ‘Je breekt mijn arm, Stu. Laat nou los!’

Maar hij gaf juist nog een harde ruk en ze schreeuwde het uit. Ze schopte met haar blote hiel naar achteren en raakte zijn scheenbeen, draaide zich om en ramde haar linkerelleboog in zijn ribben. Dat overrompelde hem, en al bracht ze hem geen schade toe, ze kon zich nu wel loswringen, waarbij ze een keukenstoel omverstootte. Nog meer lawaai om haar kinderen bang te maken.

Hij viel aan als een dolle stier, greep haar bij de keel, zette haar tegen de muur en boorde zijn nagels in haar hals. Josie kon niet schreeuwen, ze kon niet slikken of ademen, en aan de waanzinnige gloed in zijn ogen zag ze dat dit hun laatste strijd was. Dit was het moment waarop hij haar eindelijk zou vermoorden. Ze probeerde te schoppen, miste, en in een flits gaf hij haar een harde rechtse die pal op haar kin terecht kwam, waardoor ze in één keer buiten westen raakte. Ze smakte tegen de grond en kwam op haar rug terecht, met haar benen wijd. Haar negligé viel open en haar borsten waren ontbloot. Hij bleef een paar tellen staan en bewonderde zijn werk.

‘Dat teringwifjif begon zelf,’ mompelde hij en hij liep naar de koelkast, waar hij een blikje bier vond. Hij plopte het open, nam een teug, veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en wachtte om te kijken of ze wakker werd of de rest van de nacht onder zeil was. Ze verroerde zich niet, dus ging hij dichterbij staan om zich ervan te vergewissen dat ze ademhaalde.

Hij was zijn hele leven al een straatvechter en kende regel nummer één: raak ze op hun kin en ze zijn voorgoed uitgeschakeld.

Het huis was rustig en stil, maar hij wist dat de kinderen zich boven schuilhielden en wachtten.

Drew was twee jaar ouder dan zijn zus, Kiera, maar de puberteit zette laat in, net zoals de meeste normale veranderingen in zijn leven. Hij was zestien, klein voor zijn leeftijd, en dat gebrek aan lengte zat hem dwars, vooral als hij naast zijn zus stond, die worstelde met de zoveelste gênante groeispurt. Wat de twee nog niet wisten, was dat ze verschillende vaders hadden en dat hun lichamelijke ontwikkeling nooit gelijk zou lopen. Maar erfelijke factoren daargelaten, waren ze nu zo hecht met elkaar verbonden als broers en zussen maar konden zijn, terwijl ze vol afschuw luisterden hoe hun moeder weer eens in elkaar werd geslagen.

Het geweld werd steeds heviger en de mishandelingen werden frequenter. Ze smeekten Josie om bij Stu weg te gaan en ze beloofde hun van alles, maar ze wisten alle drie dat ze nergens heen konden. Ze verzekerde hun dat het beter zou gaan, dat Stu een goede kerel was als hij niet dronk, en ze was vastbesloten zoveel van hem te houden dat hij gezonder werd.

Ze konden nergens heen. Hun laatste ‘thuis’ was een oude caravan geweest, in de achtertuin van een ver familielid dat zich schaamde dat ze op zijn terrein stonden. Ze wisten alle drie dat ze het alleen maar met Stu uithielden omdat hij een echt huis had, van baksteen en met een zinken dak. Ze hadden geen honger, al hadden ze nog steeds pijnlijke herinneringen

aan die tijd, en ze zaten op school. De school was eigenlijk hun toevluchtsoord, want daar kwam hij nooit bij in de buurt. Ze hadden er wel problemen – een leerachterstand voor Drew, allebei te weinig vrienden, oude kleren, in de rij voor de gratis lunch – maar op school waren ze tenminste uit de buurt van Stu, en veilig.

Zelfs in nuchtere toestand, wat goddank meestal het geval was, was hij een onaangename eikel die het maar niks vond dat hij de kinderen moest onderhouden. Hij had ze zelf niet, want hij had ze nooit gewild en bovendien waren zijn twee vorige huwelijken al beëindigd voor ze goed en wel begonnen waren. Hij was een bullebak die dacht dat hij de baas in huis was. De kinderen waren onwelkome gasten, misschien zelfs indringers, en daarom moesten ze al het vuile werk opknappen. Met al dat onbetaalde werk had hij een eindeloze lijst met klusjes, die vooral was opgesteld om te verhullen dat hij zelf een luie zak was. Bij het minste of geringste vervloekte hij de kinderen en bedreigde hen. Hij kocht eten en bier voor zichzelf en vond dat Josie met haar schamele loontje maar voor 'hun' kant van de tafel moest zorgen.

Maar de karweitjes en het eten en de intimidatie stelden niets voor vergeleken met het geweld.

Josie haalde amper adem en bewoog niet. Hij stond over haar heen gebogen, keek naar haar borsten en wilde zoals altijd dat ze groter waren. Jezus, zelfs Kiera had een grotere voorgevel. Hij glimlachte bij de gedachte en besloot een kijkje te nemen. Hij liep door de kleine, donkere huiskamer en liep de trap op, waarbij hij zo veel mogelijk herrie maakte om hun angst aan te jagen. Halverwege riep hij met een hoog, dronken, bijna speels stemmetje: 'Kiera, o Kiera...'

In het donker huiverde ze van angst en kneep nog harder in Drews arm. Stu stommelde verder en zijn voeten kwamen zwaar op de houten treden neer.

'Kiera, o Kiera...'

Hij deed eerst Drews deur open, die niet op slot zat, en smeed hem weer dicht. Hij draaide aan de knop van Kiera's deur en die zat wel op slot. 'Haha, Kiera, ik weet dat je daarbinnen bent. Doe open.' Hij dreunde ertegenaan met zijn schouder.

Ze zaten op het voeteneind van haar smalle bed naar de deur te staren. Er zat een roestige metalen staaf tegenaan geklemd die Drew in de schuur had gevonden en waar hij een deurstopper op had bevestigd in de hoop dat hij zou blijven zitten. Het ene uiteinde stond tegen de deur, het andere tegen het metalen bedframe. Toen Stu aan het slot begon te morrelen duwden Drew en Kiera, zoals ze dat geïmagineerd hadden, tegen de metalen staaf om de druk te vergroten. Ze hadden dit scenario gerepeteerd en wisten bijna zeker dat de deur het zou houden. Ze hadden ook een aanval voorbereid voor als de deur wel open zou zwiepen. Dan zou Kiera een oud tennisracket pakken en Drew een busje pepperspray uit zijn zak halen en daarmee spuiten. Dat had Josie voor de kinderen gekocht, voor het geval dat. Misschien zou Stu hen weer in elkaar slaan, maar dan zouden ze tenminste strijdend ten onder gaan.

Hij kon zomaar de deur intrappen. Dat had hij een maand daarvoor ook gedaan, en daarna was hij uit zijn dak gegaan toen een nieuwe deur hem honderd dollar kostte. Aanvankelijk had hij erop aangedrongen dat Josie hem zou betalen, daarna wilde hij geld van de kinderen en uiteindelijk hield hij op met zaniken.

Kiera was verstijfd van angst en huilde stilletjes, maar ze besefte ook dat dit ongebruikelijk was. Bij de vorige keren dat hij naar haar kamer was gekomen, was er verder niemand thuis geweest. Er waren geen getuigen en hij had bedreigd haar te vermoorden als ze het ooit zou vertellen. Stu had haar moeder al het zwijgen opgelegd. Was hij van plan om ook Drew pijn te doen en te bedreigen?

'O Kiera, o Kiera,' zong hij stompzinnig terwijl hij weer tegen de deur viel. Zijn stem klonk nu iets zachter, alsof hij het misschien op zou geven.

Ze duwden tegen de metalen staaf en wachtten op een uitbarsting, maar hij werd stil. Toen trok hij zich terug; zijn voetstappen verstomden op de trap. Alles was stil.

Geen kik van hun moeder, en dat betekende dat de wereld verging. Ze lag daarbeneden, dood of bewusteloos, want anders was hij nooit de trap op gekomen, niet zonder een venijnig gevecht. Josie zou zijn ogen uitkrabben terwijl hij sliep als hij haar kinderen nog een keer kwaad zou doen.

De seconden en de minuten kropen voorbij. Kiera hield op met huilen en ze gingen allebei op de rand van het bed zitten en wachtten ergens op, een geluid, een stem, een deur die werd dichtgesmeten. Maar niks.

Uiteindelijk fluisterde Drew: ‘We moeten iets doen.’

Kiera was doodsbang en kon geen antwoord geven.

Hij zei: ‘Ik ga bij mama kijken. Jij blijft hier met de deur op slot. Begrepen?’

‘Niet weggaan.’

‘Ik moet wel. Er is iets met mama, anders was ze wel hier. Ik weet zeker dat ze gewond is. Blijf hier en hou de deur op slot.’

Hij verplaatste de metalen staaf en maakte zachtjes de deur open. Hij gluurde de trap af en zag alleen maar duisternis en de vage gloed van de verandalamp. Kiera keek toe en deed de deur achter hem dicht. Hij nam de eerste tree terwijl hij het busje pepperspray omklemde en bedacht hoe geweldig het zou zijn om die klootzak een gifwolk in zijn gezicht te spuiten, zijn ogen te laten branden en hem misschien wel blind te maken. Langzaam, één tree tegelijk zonder geluid te maken. In de huiskamer bleef hij stokstijf stilstaan en luisterde. Hij hoorde vaag geluid in Stu’s slaapkamer verderop in de korte gang. Drew wachtte nog even en hoopte dat Stu Josie misschien in bed had gelegd nadat hij haar in elkaar had geslagen. Het licht in de keuken was aan. Hij keek om de deur en zag haar blote voeten en daarna haar benen stilliggen. Hij liet zich op de grond zakken en kroop onder de tafel naar haar kant, waar hij

ruw aan haar arm sjoerde, maar niks zei. Elk geluidje zou Stu's aandacht kunnen trekken. Hij zag haar borsten, maar was te bang om in verlegenheid te raken. Hij schudde weer aan haar en siste: 'Mam, mam, wakker worden!' Maar er kwam geen antwoord. De linkerkant van haar gezicht was rood en opgezet, en hij wist zeker dat ze niet ademde. Hij streek over zijn ogen en deinsde achteruit, waarna hij de gang in kroop. Aan het eind stond Stu's slaapkamerdeur open, er brandde een zwak lampje op het nachtkastje, en toen Drew focuste, zag hij een paar laarzen over de bedrand bungelen. Stu's slangenleren lievelingslaarzen, met puntneuzen. Drew stond op en liep snel naar de slaapkamer, en daar lag Stuart Kofe weer eens voor pampus, languit op bed met zijn armen wijd boven zijn hoofd en nog steeds helemaal aangekleed. Terwijl Drew met onbe-teugelde haat naar hem keek, snurkte die vent nota bene.

Drew rende de trap op en toen Kiera de deur opendeed, huilde hij: 'Ze is dood, Kiera, mama is dood. Stu heeft haar vermoord. Ze ligt op de keukenvloer en ze is dood.'

Kiera kokhalsde en gilde en greep haar broer vast. Ze waren allebei in tranen toen ze de trap af liepen naar de keuken, waar ze hun moeders hoofd wiegden. Kiera huilde en fluisterde: 'Wakker worden, mam! Word wakker, alsjeblieft!'

Drew pakte zachtjes zijn moeders linkerpols en probeerde haar hartslag te controleren, al wist hij niet zeker of hij het goed deed. Hij voelde niks.

Hij zei: 'We moeten het alarmnummer bellen.'

'Waar is hij?' vroeg ze terwijl ze om zich heen keek.

'In bed, hij slaapt. Ik denk dat hij bewusteloos is.'

'Ik hou mama vast. Ga jij maar bellen.'

Drew liep naar de huiskamer, deed het licht aan, pakte de telefoon en belde het alarmnummer. Hij ging een hele tijd over en eindelijk zei de telefoniste: 'Alarmcentrale, wat is er aan de hand?'

'Mijn moeder is vermoord door Stuart Kofe. Ze is dood.'

'Hoe heet je, jongen?'

‘Drew Gamble. Mijn moeder heet Josie. Ze is dood.’

‘En waar woon je?’

‘In het huis van Stuart Kofer, aan Bart Road. Bart Road veertien-veertien. Stuur alstublieft iemand om ons te helpen.’

‘Dat doe ik, dat doe ik. Ze zijn al onderweg. Je zegt dat ze dood is. Hoe weet je dat?’

‘Omdat ze niet ademt. Omdat Stuart haar weer eens in elkaar heeft geslagen, zoals altijd.’

‘Is Stuart Kofer daar in huis?’

‘Ja, het is zijn huis en wij wonen hier ook. Hij kwam weer eens dronken thuis en heeft mijn moeder geslagen. Hij heeft haar vermoord. We hoorden het hem doen.’

‘Waar is hij nu?’

‘Op bed. Bewusteloos. Schiet alstublieft op.’

‘Blijf aan de lijn, oké?’

‘Nee. Ik ga bij mijn moeder kijken.’

Hij hing op en griste een deken van de bank. Kiera hield Josies gezicht in haar schoot en wiegde haar, terwijl ze zachtjes over haar haar streek en huilend bleef zeggen: ‘Toe nou, mam, word alsjeblieft wakker. Word wakker, alsjeblieft. Laat ons niet in de steek, mam.’ Drew legde de deken over zijn moeder heen en ging bij haar voeten zitten. Hij deed zijn ogen dicht, kneep in zijn neus en probeerde te bidden. Het huis was rustig en stil; het enige geluid was het gejammer van Kiera die haar moeder smekend toesprak. Er gingen minuten voorbij en Drew dwong zichzelf op te houden met huilen en iets te doen om hen te beschermen. Stuart lag misschien achter in het huis te slapen, maar hij zou ook wakker kunnen worden, en als hij hen beneden betrapte, zou hij razend worden en hen slaan.

Dat had hij wel vaker gedaan: dronken worden, tekeergaan, dreigen, slaan, buiten westen raken en daarna wakker worden, klaar voor nog een rondje lol trappen.

Toen snurkte hij en maakte een dronken geluid, en Drew was bang dat hij wakker zou worden uit zijn dronken roes. Drew zei: ‘Kiera, stil,’ maar ze hoorde hem niet. Ze was in trance en

greep naar haar moeder terwijl de tranen over haar wangen biggelden.

Langzaam kroop Drew weg en verliet de keuken. In de gang ging hij op zijn hurken zitten en sloop terug naar de slaapkamer, waar Stuart geen vin had verroerd. Zijn laarzen bungelden nog steeds over de rand van het bed. Zijn gedrongen lichaam lag languit op de dekens. Zijn mond hing zo breed open dat hij vliegen kon vangen. Drew staarde naar hem met een haat die hem bijna verblindde. Die bruit had eindelijk hun moeder vermoord, wat hij al maanden had geprobeerd, en zij zouden ongetwijfeld de volgenden zijn. En niemand zou Stuart erop aanspreken, want hij had connecties en kende belangrijke mensen, waar hij vaak over opschepte. Zij waren slechts wit uitschot, minkukels van het trailerpark, maar Stuart was een hele pief, want hij bezat land en had een politiepenning.

Drew deed een stap naar achteren, keek door de gang en zag zijn moeder op de grond liggen terwijl zijn zus haar hoofd op schoot hield en met een laag, gepijnigd gebrom kreunde, volledig van de wereld, en hij liep naar een hoek van de slaapkamer, naar een tafeltje aan Stuarts kant van het bed, waar hij zijn pistool en zijn holster bewaarde, en zijn stervormige politiepenning. Hij haalde het pistool uit de holster en herinnerde zich weer hoe zwaar het was. Het pistool, een 9mm-Glock, werd door alle *deputy's* van het korps gedragen. Het was tegen de regels om het als burger te gebruiken. Stu gaf niet zoveel om stomme regeltjes, en nog niet zo lang geleden, toen hij een keer nuchter was en een zeldzaam goed humeur had, was hij met Drew naar de wei achter het huis gelopen en had hem laten zien hoe hij het wapen moest vasthouden en afvuren. Stu was met wapens opgegroeid, Drew niet, en Stu had de jongen bespot vanwege zijn onwetendheid. Hij ging er prat op dat hij op zijn achtste al zijn eerste hert had gedood.

Drew had het pistool drie keer afgevuurd richting een boogschietdoel, had volkomen misgeschoten en was geschrokken van de terugslag en het lawaai van het wapen. Stu had hem

uitgelachen vanwege zijn bangigheid en daarna zes snelle kogels in de roos geschoten.

Drew hield het pistool in zijn rechterhand en bestudeerde het. Hij wist dat het geladen was, want Stu's wapens waren altijd klaar voor gebruik. In de linnenkast stond een kastje vol geweren en karabijnen, allemaal geladen.

Op een afstandje hoorde hij Kiera kreunen en huilen, en hier voor hem lag Stu te snurken, en straks zou de politie binnenvallen en uiteindelijk zouden ze net zo weinig doen als ze eerder hadden gedaan. Niks. Niks om Drew en Kiera te beschermen, zelfs niet nu hun moeder dood op de keukenvloer lag. Stuart Kofler had haar vermoord en hij zou leugens verkopen en de politie zou hem geloven. En dan zouden Drew en zijn zus een nog somberder toekomst tegemoetzien zonder hun moeder.

Hij liep de kamer uit met de Glock in zijn hand en liep langzaam naar de keuken, waar er niets veranderd was. Hij vroeg Kiera of hun moeder ademde en ze gaf geen antwoord, ze hield niet op met haar geluidjes. Hij liep naar de huiskamer en keek uit het raam naar het donker. Als hij al een vader had, kende hij hem niet, en opnieuw vroeg hij zich af waar de man van het gezin was. Waar was de leider, de wijze die raad en bescherming bood? Kiera en hij hadden nooit de zekerheid van twee stabiele ouders gekend. Ze hadden andere vaders ontmoet in de pleegzorg en ze hadden jeugdrechtsadvocaten ontmoet die hadden proberen te helpen, maar ze hadden nooit de warme omhelzing gekend van een man die ze konden vertrouwen.

De verantwoordelijkheid lag bij hem, de oudste. Nu hun moeder er niet meer was, kon hij niets anders doen dan zijn rug rechten en een man worden. Hij was de enige die hen kon behoeden voor een vervolg van deze nachtmerrie.

Hij schrok van een geluid. Er klonk gekreun of gesnurk of iets dergelijks vanuit de slaapkamer, en het boxspringmatras kraakte en zakte door, alsof Stu bewoog en weer tot leven kwam.

Drew en Kiera konden het niet meer aan. Het moment was aangebroken, hun enige kans op overleving deed zich nu voor en Drew moest actie ondernemen. Hij ging terug naar de slaapkamer en staarde naar Stu, die nog steeds op zijn rug lag en van de wereld was, maar gek genoeg was een van zijn laarzen uit gegaan en op de grond gevallen. Hij verdiende de dood. Drew deed heel langzaam de deur dicht, alsof hij Kiera wilde beschermen voor elke betrokkenheid. Hoe makkelijk zou het gaan? Drew klemde het pistool met beide handen vast. Hij hield zijn adem in en liet het wapen zakken tot het uiteinde van de loop zo'n twee centimeter voor Stu's linkerslaap hing.

Hij deed zijn ogen dicht en haalde de trekker over.